

efter Indkomst, efter Grundværdi, halvt efter Indkomst og halvt efter Grundværdi samt forskellige andre Kombinationer. Det lykkedes dog ikke herved at finde en Fordeling, som samtidig med Afskaffelsen af den nuværende Refusionsordning nogenlunde kunde bevare den hidtidige Fordeling af Byrderne mellem Landets Hoveddele.

Resultatet af Undersøgelserne blev en Fordeling af de Udgifter, der skal gøres til Genstand for mellemkommunal Refusion med $\frac{1}{3}$ efter Kommunernes Indbyggertal, $\frac{1}{3}$ efter Indkomst og $\frac{1}{3}$ efter Ejendomsværdien (Grundværdi) plus $\frac{3}{4}$ af den skattepligtige Ejendomsskyldværdi (Bygningsværdi). Ved en saadan Fordeling, foretaget for Kommunerne i hele Landet under eet, vilde det være muligt, naar man fordelte samme Udgiftsbeløb ved Hjælp af de gældende Refusionsregler, og naar man fordelte dem ved Hjælp af de foreslaaede nye Regler at faa nogenlunde den samme Fordeling mellem Landets Hoveddele og samtidig en rimelig Udligning mellem bedre stillede og daarligere stillede Kommuner indenfor hver af disse. Da det som ovenfor Sp. 4125 omtalt foreslaas, at Staten skal overtage en Række Udgifter, specielt vedrørende Anstaltsbehandling, fandt man, at der i Virkeligheden vilde blive Tale om store Lettelser for alle Hovedgrupper af Kommuner.

Med Hensyn til Enkelthederne i det foreslaaede Fordelingsgrundlag skal iøvrigt her kun bemærkes, at det har været nødvendigt at tage Indbyggertallet med i Betragtning for at undgaa den Fejl, det ellers vilde medføre at foretage Udligningen under eet for By og Land til Trods for de Forskelligheder, der gør sig gældende i Pris-, Indtægts- og Ligningsniveau.

Indtægten, der tages i Betragtning, er den raa, af Kommunerne ansatte Indtægt, før Fradrag eller Tillæg finder Sted. Udvalget har ment, at dette Grundlag, som ogsaa medtager de mindre — under Kommunernes, men ikke under Statens Beskatning faldende — Indtægter, giver den bedste Maalestok for Kommunernes Adgang til at paa-ligne Skat. For at komme saa nær som muligt til de Indtægter, som Kommunerne har Adgang til at beskatte, er paa den ene Side medtaget de Indtægtsbeløb, af hvilke Kommunen kan opkræve Erhvervsskat og paa den anden Side fradraget de Indtægtsbeløb, af hvilke andre Kommuner kan opkræve Erhvervsskat*).

Ejendomsværdierne er taget med, dels fordi de er mindre foranderlige end Indtægten, dels fordi de i Forening med denne, omend i forskelligt Forhold i de forskellige Grupper af Kommuner, danner Grundlag for Kommunernes Beskatning. I Overensstemmelse med de for denne Beskatning gældende Regler er det foreslaaet, at den Trediedel af Udgifterne, som lignes paa Ejendomsværdien, lignes i Forhold til de enkelte Kommuners samlede skattepligtige Grundværdi med Tillæg af tre Fjerdedele af den samlede skattepligtige Ejendomsskyldværdi (Bygningsværdi)**).

Idet Udvalget for at faa en ligelig Fordeling af Udgifterne, som ikke afviger mere end nødvendigt fra den nuværende Fordeling af Udgifterne mellem Kommunerne, er gaaet til en Fordeling for hele Landet under eet, har det samtidig ment at burde give Kommunerne en Opfordring til en økonomisk og socialt rigtig Administration derved, at man forhøjer *Opholdskommunens Andel* i de af den udbetalte Understøttelser m. m. Udvalget foreslaar derfor, som foran Sp. 4125 nævnt, denne Andel forhøjet fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{3}$ af Kommunernes samlede Andel i de paagældende Udgifter.

*) I Henhold til Lov Nr. 73 af 29. Marts 1924 § 10 er det dog kun Indtægter udover 5 000 Kr., der er Genstand for Erhvervsbeskatning.

**) Jfr. Bestemmelsen i Lov Nr. 83 af 31. Marts 1926 om kommunale Ejendomsskatter (§ 1), hvorefter den kommunale Ejendomsskyld i samtlige Kommuner skal udredes med $\frac{3}{4}$ af Promillen for den kommunale Grundskyld og § 3, hvorefter den kommunale Ejendomsskyld beregnes med en bestemt Promille af det Beløb, hvormed Vurderingssummen til Ejendomsskyld (§§ 1 og 2 i Lov Nr. 352 af 4. August 1922) overstiger Ejendommens Grundværdi.